STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

387 BESLUIT *van 19 september 1966 tot uitvoering van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenbesluit).*

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie van 24 juni 1966, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht / Hoofdafdeling Vreemdelingenzaken en Grensbewaking, nr. 242/666;

Gelet op de Vreemdelingenwet (*Stb.* 1965, 40);

Gelet op de op 11 april 1960 te Brussel gesloten overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg inzake de verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied (*Trb.* 1960, 40; goedgekeurd bij de wet van 23 juni 1960, *Stb.* 239);

Gelet op de op 3 juni 1960 te Bonn gesloten overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland inzake het kleine grensverkeer (*Trb.* 1960, 162);

Gelet op de op 19 september 1960 te Brussel gesloten overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie (*Trb.* 1960, 135);

Gelet op de richtlijn van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap van 25 maart 1964 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers van de Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap (64/240/EEG, *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 17 april 1964, no. 62);

Gelet op de richtlijn van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap van 25 februari 1964 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap terzake van vestiging en verrichten van diensten (64/220/EEG, *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 4 april 1964, no. 56);

Gelet op de richtlijn van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid (64/221/EEG, *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 4 april 1964, no. 56);

Gelet op het op 13 december 1955 te Parijs gesloten Europees Vestigingsverdrag, met Protocol (*Trb.* 1957, 20; goedgekeurd bij de wet van 28 oktober 1959, *Stb.* 395);

Gelet op het op 28 juli 1951 te Genève gesloten verdrag betreffende de status van vluchtelingen (*Trb.* 1951, 131 en 1954, 88; goedgekeurd bij de wet van 22 maart 1956, *Stb.* 137);

Gelet op het op 28 september 1954 te New York gesloten verdrag betreffende de status van staatlozen (*Trb.* 1955, 42 en 1957, 22; goedgekeurd bij Rijkswet van 13 december 1961, *Stb.* 468);

De Raad van State gehoord (advies van 10 augustus 1966, nr. 25);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie van 31 augustus 1966, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht/Hoofdafdeling Vreemdelingenzaken en Grensbewaking, nr. 354/666;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Begripsomschrijvingen

Artikel 1. Voor de toepassing van het bij of krachtens dit besluit bepaalde wordt verstaan onder:

Onze Minister: Onze Minister van Justitie;

brigadecommandant: brigadecommandant der Koninklijke Marechaussee;

de commissie: de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken, genoemd in artikel 2 van de Vreemdelingenwet;

het hoofd van plaatselijke politie:

a. in gemeenten met een politiekorps onder leiding van een hoofdcommissaris of commissaris: de korpschef;

b. in andere gemeenten: de burgemeester;

c. in gebieden die niet gemeentelijk zijn ingedeeld: de door Ons aangewezen autoriteit;

luchtvaartuig: hetgeen hieronder wordt verstaan in artikel 1, onder *b*, van de Luchtvaartwet;

maand: tijdvak van dertig dagen;

machtiging tot voorlopig verblijf: Nederlands visum hetwelk overeenkomstig de voorschriften, vastgesteld door Onze Minister van Buitenlandse Zaken, kan worden afgegeven aan vreemdelingen die voornemens zijn langer dan drie maanden in Nederland te verblijven;

de overeenkomst inzake het kleine grensverkeer: de op 3 juni 1960 te Bonn gesloten overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland inzake het kleine grensverkeer (*Trb.* 1960, 162);

reisvisum:

a. visum, verleend door of namens de Minister van Buitenlandse Zaken van een der Beneluxlanden of, voor wat België betreft, de Minister van Justitie, geldig voor het Beneluxgebied, voor Nederland of voor een gedeelte van Nederland, hetwelk krachtens het bepaalde in de op 11 april 1960 te Brussel gesloten overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg inzake de verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied (*Trb.* 1960, 40), kan worden afgegeven voor een verblijf van ten hoogste drie maanden;

b. voor zover bij of krachtens dit besluit niet anders is bepaald: visumverklaring, afgegeven krachtens de genoemde overeenkomst;

schip: elk vaartuig, hoe ook genaamd en van welke aard ook;

staatloze: hij die voor de toepassing van het op 28 september 1954 te New York gesloten verdrag betreffende de status van staatlozen (*Trb.* 1955, 42 en 1957, 22) als staatloze geldt;

transitvisum:

a. visum, verleend door of namens de Minister van Buitenlandse Zaken van een der Beneluxlanden of, voor wat België betreft, de Minister van Justitie, hetwelk overeenkomstig het bepaalde onder „reisvisum" kan worden afgegeven voor een doorreis door het Beneluxgebied of door Nederland al dan niet met een oponthoud van ten hoogste drie dagen;

b. voor zover bij of krachtens dit besluit niet anders is bepaald: transitvisumverklaring, afgegeven krachtens de onder „reisvisum" genoemde overeenkomst;

verdragsvluchteling: hij die voor de toepassing van het op 28 juli 1951 te Genève gesloten verdrag betreffende de status

van vluchtelingen (*Trb.* 1951, 131 en 1954, 88) als vluchteling geldt;

vergunning tot verblijf: vergunning verleend overeenkomstig artikel 11 van de Vreemdelingenwet;

vergunning tot vestiging: vergunning verleend overeenkomstig artikel 13 van de Vreemdelingenwet;

de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris: de vertegenwoordiger in Nederland van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen;

vliegtuig: hetgeen hieronder wordt verstaan in artikel 1, onder *c*, van de Luchtvaartwet;

voertuig: hetgeen hieronder wordt verstaan in artikel 1, eerste lid, onder *a*, van het Wegenverkeersreglement;

vreemdeling: ieder die niet Nederlander is in de zin van de Wet op het Nederlanderschap en het ingezetenschap (*Stb.* 1892, 268) en die niet op grond van een andere wet als Nederlander wordt behandeld;

de Wet: de Vreemdelingenwet;

zeeschip: elk schip dat wordt gebruikt tot de vaart ter zee of daartoe bestemd is.

HOOFDSTUK I

De Adviescommissie voor vreemdelingenzaken

Artikel 2. 1. De commissie neemt haar besluiten ter vergadering.

2. In de daarvoor naar zijn oordeel in aanmerking komende bijzondere gevallen kan de voorzitter bepalen dat de commissie, tenzij een der leden of een door Onze Minister als zijn vertegenwoordiger aangewezen ambtenaar daartegen bezwaar maakt, een besluit zal nemen zonder daartoe bijeen te komen.

Artikel 3. De commissie vergadert zo dikwijls de voorzitter dit nodig oordeelt, of wanneer ten minste een derde van het aantal leden, onder opgave van de te behandelen onderwerpen, hem het verlangen daartoe te kennen geeft.

Artikel 4. 1. De oproeping voor een vergadering geschiedt door de secretaris, onder mededeling van de agenda.

2. De commissie kan de agenda desnoods mondeling ter vergadering aanvullen.

Artikel 5. Voor de geldigheid van een besluit van de commissie is vereist, dat aan de besluitvorming is deelgenomen door de meerderheid van het aantal leden der commissie.

Artikel 6. De commissie besluit bij gewone meerderheid van stemmen.

Artikel 7. Bij staking van stemmen beslist de stem van de voorzitter.

Artikel 8. 1. De commissie brengt haar adviezen schriftelijk uit.

2. De adviezen zijn met redenen omkleed.

3. Zij vermelden de namen van de personen die ter vergadering aanwezig zijn geweest, dan wel, in het geval bedoeld in artikel 2, tweede lid, de namen van de leden die buiten de vergaderingen aan het nemen van besluiten hebben deelgenomen. Zij vermelden tevens met welke stemmenverhouding zij zijn vastgesteld.

4. Het advies wordt door de voorzitter en de secretaris ondertekend.

Artikel 9. Wij wijzen een lid aan dat bij verhindering of ontstentenis van de voorzitter der commissie optreedt als plaatsvervangend voorzitter.

Artikel 10. Bij verhindering of ontstentenis van de voorzitter en van de plaatsvervangende voorzitter treedt het oudste lid in jaren als waarnemend voorzitter op.

Artikel 11. 1. Onze Minister voegt aan de commissie een secretaris toe.

2. Onze Minister kan aan de commissie één of meer adjunct-secretarissen toevoegen.

3. Onze Minister stelt, in overeenstemming met de commissie, een instructie voor de secretaris en de adjunct-secretarissen vast.

Artikel 12. De aan de commissie overgelegde stukken en de aan haar verstrekte inlichtingen worden door haar, en door de ingevolge artikel 11, eerste en tweede lid, aan de commissie toegevoegde personen, als gegevens van vertrouwelijke aard behandeld.

Artikel 13. 1. De commissie geeft van haar voornemen een haar voorgelegde zaak ter vergadering te behandelen kennis aan Onze Minister, onder vermelding van dag en uur waarop de behandeling zal geschieden.

2. De commissie stelt een door Onze Minister als zijn vertegenwoordiger aangewezen ambtenaar in de gelegenheid haar vergaderingen bij te wonen en haar zijn zienswijze omtrent de in behandeling zijnde zaak kenbaar te maken.

Artikel 14. 1. In de gevallen waarin de commissie ingevolge het bij of krachtens de Wet bepaalde moet worden gehoord, deelt zij aan de vreemdeling mede dat de zaak aan haar is voorgelegd. Bij deze kennisgeving wordt vermeld dat de commissie de vreemdeling in de gelegenheid zal stellen zijn belangen bij haar te bepleiten en dat hij, indien hij van deze gelegenheid gebruik wil maken, dit binnen een in de kennisgeving te stellen termijn aan de commissie dient te berichten.

2. De in het voorgaande lid bedoelde kennisgeving vermeldt voorts waar en wanneer de vreemdeling en, zo hij die heeft, zijn raadsman inzage zullen kunnen verkrijgen van de op de zaak betrekking hebbende, door Onze Minister aan de commissie overgelegde stukken, ten aanzien waarvan Onze Minister niet heeft bepaald dat de geheimhouding ervan om gewichtige redenen geboden is. Zij bevat tevens de mededeling, dat de vreemdeling en, zo hij die heeft, zijn raadsman de commissie kunnen verzoeken, bepaalde personen uit te nodigen als getuige of deskundige verklaringen voor haar af te leggen dan wel als tolk op te treden.

3. Indien de vreemdeling binnen de gestelde termijn aan de commissie heeft bericht dat hij gebruik wenst te maken van de hem geboden gelegenheid zijn belangen bij haar te bepleiten, deelt de commissie hem mede op welk tijdstip dit zal kunnen geschieden. Indien aan de commissie inmiddels nog nadere op de zaak betrekking hebbende stukken zullen zijn overgelegd, wordt tevens medegedeeld waar en wanneer de vreemdeling en, zo hij die heeft, zijn raadsman van deze stukken inzage zullen kunnen verkrijgen.

4. De commissie stelt een door Onze Minister als zijn vertegenwoordiger aangewezen ambtenaar tijdig in de gelegenheid kennis te nemen van op de zaak betrekking hebbende stukken die door de vreemdeling, diens raadsman of derden aan haar zijn overgelegd.

Artikel 15. Artikel 13, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 13, tweede lid, en artikel 14, vierde lid, zijn van overeenkomstige toepassing ten aanzien van Onze Minister van Buitenlandse Zaken onderscheidenlijk een door die minister als zijn vertegenwoordiger aangewezen ambtenaar, voor zover het betreft de behandeling van zaken die Onze Minister van Buitenlandse Zaken mede aangaan.

Artikel 16. 1. Alvorens de commissie een advies vaststelt omtrent een verzoek om herziening, gericht tegen een beschikking strekkende tot het weigeren van een toelating als vluchteling, of tot het intrekken van een zodanige toelating, dan wel tot het weigeren van een vergunning tot verblijf aan een vreemdeling als bedoeld in artikel 43, wordt de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris, of de door die Vertegenwoordiger aangewezen gemachtigde, in de gelegenheid gesteld haar zijn zienswijze omtrent de zaak kenbaar te maken.

2. Onze Minister zendt de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris afschrift van de aan de commissie overgelegde stukken welke op de zaak betrekking hebben. Geen afschrift wordt verstrekt van stukken ten aanzien waarvan Onze Minister heeft bepaald dat de geheimhouding om gewichtige redenen geboden is.

3. Indien de zaak in een vergadering wordt behandeld, stelt de commissie de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris of diens gemachtigde in de gelegenheid die vergadering bij te wonen en daarin het woord te voeren.

4. Onze Minister geeft van zijn beslissing op het verzoek om herziening schriftelijk kennis aan de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris.

Artikel 17. 1. De in artikel 31, zesde lid, van de Wet bedoelde vergoedingen voor reis- en verblijfkosten, alsmede voor tijdverzuim, aan getuigen, deskundigen en tolken, worden berekend naar de regelen, vervat in de artikelen 2—4 en 6 van het Besluit tarieven in strafzaken.

2. Indien Onze Minister een verzoek om herziening geheel of gedeeltelijk inwilligt, of een voornemen als bedoeld in artikel 99, eerste lid, onder *a*, ten gunste van de vreemdeling wijzigt, wordt aan de vreemdeling, die gebruik heeft gemaakt van de hem door de commissie geboden gelegenheid zijn belangen bij haar te bepleiten, desverlangd ten laste van 's Lands kas een vergoeding voor reis- en verblijfkosten alsmede voor tijdverzuim toegekend. Deze vergoeding wordt berekend naar de regelen, vervat in de artikelen 2—4 en 6 van het Besluit tarieven in strafzaken, met dien verstande dat de vreemdeling voor deze berekening wordt gelijkgesteld met een getuige.

3. De voorzitter stelt de in de voorgaande leden bedoelde vergoedingen vast.

Artikel 18. 1. De commissie stelt, in overleg met Onze Minister, subcommissies in die namens de commissie kunnen optreden. Voor elk dezer subcommissies stelt zij, eveneens in overleg met Onze Minister, een taakomschrijving vast. Adviezen betreffende een verzoek om herziening, dan wel een voornemen als bedoeld in artikel 99, eerste lid, onder *a*, worden door een zodanige subcommissie vastgesteld, tenzij de voorzitter der commissie of de subcommissie besluit dit door de commissie te doen geschieden.

2. Een overeenkomstig het voorgaande lid ingestelde subcommissie bestaat uit drie leden. De leden worden door de commissie uit haar midden aangewezen. De commissie bepaalt welke leden der subcommissie als voorzitter onderscheidenlijk plaatsvervangend voorzitter optreden en wijst uit haar midden voor elke subcommissie een aantal plaatsvervangende leden aan.

3. De artikelen 2—4, 6, 8 en 10—17 zijn ten aanzien van de overeenkomstig het eerste lid ingestelde subcommissies van overeenkomstige toepassing.

4. Een overeenkomstig het eerste lid ingestelde subcommissie kan in spoedeisende gevallen haar adviezen mondeling uitbrengen. Dit geschiedt bij monde van de voorzitter. Het advies wordt binnen twee dagen schriftelijk bevestigd. De subcommissie beslist of een spoedeisend geval als in dit lid bedoeld aanwezig is.

5. Voor de geldigheid van een besluit van een overeenkomstig het eerste lid ingestelde subcommissie is vereist, dat door de voltallige subcommissie aan de besluitvorming is deelgenomen.

HOOFDSTUK II

Grensbewaking

Artikel 19. 1. Grensbewaking wordt overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wet uitgeoefend met het oog op het Nederland in- en uitreizen van personen.

2. Onder uitreizen wordt begrepen het zich aan boord begeven of bevinden van een schip of luchtvaartuig dat voor de uitreis uit Nederland bestemd is, alsmede het zich in een grensgemeente ophouden, met het kennelijk doel om Nederland te verlaten.

Artikel 20. Met de grensbewaking zijn belast:

a. de ambtenaren der Koninklijke Marechaussee;

b. de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen;

c. de ambtenaren der gemeentepolitie te Rotterdam.

Artikel 21. 1. In het belang van de grensbewaking worden doorlaatposten ingesteld.

2. Onze Minister wijst de plaatsen aan waar doorlaatposten zijn gevestigd en voorziet in de aanwijzing van de ambtenaren die met de bediening der onderscheidene doorlaatposten zijn belast.

3. Onze Minister of daartoe door deze aangewezen autoriteiten stellen de tijden vast gedurende welke de doorlaatposten voor het in- en uitreizen van personen zijn opengesteld.

4. Onze Minister kan autoriteiten aanwijzen die bevoegd zijn om met het oog op bijzondere omstandigheden tijdelijke doorlaatposten in te stellen.

Artikel 22. 1. Vreemdelingen die Nederland in- of uitreizen zijn verplicht zich te begeven langs een doorlaatpost, binnen de tijd dat deze is opengesteld, en zich aldaar te vervoegen bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking.

2. De in het voorgaande lid bedoelde verplichting geldt niet:

a. in de door Onze Minister ter uitvoering van een overeenkomst als bedoeld in artikel 60 van de Grondwet, dan wel van een voor Nederland verbindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie, te bepalen gevallen;

b. voor vreemdelingen te wier behoeve Onze Minister ontheffing van deze verplichting heeft verleend.

Artikel 23. 1. Vreemdelingen die Nederland inreizen zijn verplicht desgevraagd aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking:

a. het in hun bezit zijnde document voor grensoverschrijding te vertonen en te overhandigen;

b. inlichtingen te verstrekken over het doel en de duur van hun voorgenomen verblijf in Nederland;

c. aan te tonen over welke middelen zij met het oog op de toegang tot Nederland beschikken of kunnen beschikken.

2. Het bepaalde in het voorgaande lid, aanhef en onder *a*, is van overeenkomstige toepassing op vreemdelingen die Nederland uitreizen.

Artikel 24. Een ieder die zich op of nabij een plaats bevindt, waar een doorlaatpost is gevestigd, is verplicht zich te houden aan de aldaar door de ambtenaren, belast met de grensbewaking, in het belang van de uitoefening van hun taak te geven aanwijzingen.

Artikel 25. Nederlanders die Nederland in- of uitreizen zijn verplicht desgevraagd aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking, de in hun bezit zijnde reis- en identiteitspapieren te vertonen en te overhandigen en zonodig op andere wijze hun Nederlanderschap aannemelijk te maken.

Artikel 26. 1. De bestuurder van een voertuig is verplicht:

a. op vordering van een ambtenaar, belast met de grensbewaking, het voertuig terstond tot stilstand te brengen;

b. aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking, desgevorderd de medewerking te verlenen welke nodig is om deze ambtenaar in staat te stellen de door hem uit te oefenen controle uit te voeren;

c. eigener beweging aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking, kennis te geven van de aanwezigheid in zijn voertuig van vreemdelingen ten aanzien van wie hij weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat zij niet voldoen aan de bij of krachtens de Wet vastgestelde verplichtingen waaraan personen bij grensoverschrijding zijn onderworpen.

2. Overeenkomstig door Onze Minister te geven voorschriften is de gezagvoerder van een schip verplicht desgevorderd aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking, de medewerking te verlenen welke nodig is om deze ambtenaar in staat te stellen de door hem uit te oefenen controle uit te voeren.

Artikel 27. Het bepaalde in artikel 26, eerste lid, aanhef en onder *c*, is van overeenkomstige toepassing op gezagvoerders van andere schepen dan zeeschepen.

Artikel 28. De gezagvoerder van een zeeschip is verplicht bij het binnenvaren van Nederland onverwijld aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking:

a. een bemanningslijst in tweevoud af te geven;

b. schriftelijk opgave te verstrekken omtrent alle overige zich bij binnenkomst in Nederland aan boord van zijn schip bevindende personen.

Artikel 29. De gezagvoerder van een Nederland binnengevaren zeeschip is verplicht gedurende de tijd dat zijn schip zich in Nederland bevindt:

a. het exemplaar van de bemanningslijst hetwelk hem na controle door de ambtenaar, belast met de grensbewaking, wederom ter hand is gesteld, onder zijn berusting te houden en desgevraagd onverwijld ter inzage te doen verstrekken aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen;

b. onverwijld aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, kennis te geven van elke aanmonstering van een vreemdeling of van elke uit een oogpunt van grensbewaking of vreemdelingentoezicht van belang zijnde afwezigheid van een vreemdeling die tot de bemanning van zijn schip behoort;

c. tijdig van het voornemen tot afmonstering van een vreemdeling die lid is van de bemanning van zijn schip kennis te geven aan een met de grensbewaking of met het vreemdelingentoezicht belaste ambtenaar.

Artikel 30. De gezagvoerder van een zeeschip is verplicht tijdig van het voorgenomen vertrek van zijn schip uit Nederland kennis te geven aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking.

Artikel 31. De verplichtingen, omschreven in de artikelen 28—30, gelden niet voor gezagvoerders van zeeschepen die, zonder ligplaats in Nederland te nemen, door de Nederlandse territoriale zee varen.

Artikel 32. 1. Onze Minister geeft nadere voorschriften omtrent de wijze waarop aan de verplichtingen, omschreven in de artikelen 28—30, moet worden voldaan.

2. Onze Minister kan ten behoeve van gezagvoerders van zeeschepen die regelmatig Nederlandse havens aandoen, onder door hem te stellen voorwaarden, geheel of gedeeltelijk ontheffing verlenen van de verplichtingen genoemd in de artikelen 28—30.

Artikel 33. 1. Bevoegd tot het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van vergunningen, grenskaarten en doorlaatbewijzen, ingesteld bij de overeenkomst inzake het kleine grensverkeer, is de brigadecommandant in wiens bewakingskring de aanvrager woonachtig is.

2. Bevoegd tot het intrekken van vergunningen en grenskaarten, bedoeld in het voorgaande lid, is de brigadecommandant die het document heeft verleend of de geldigheidsduur ervan heeft verlengd.

Artikel 34. 1. Het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning, een grenskaart of een doorlaatbewijs wordt geweigerd:

a. indien de aanvrager niet voldoet aan de daartoe bij de overeenkomst inzake het kleine grensverkeer bepaalde voorwaarden;

b. indien een bevoegde Duitse autoriteit aan de bij artikel 33 aangewezen brigadecommandant heeft medegedeeld dat de aanvrager geen toestemming zal worden verleend tot overschrijding van de grens buiten de doorlaatposten om.

2. Het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning, een grenskaart of een doorlaatbewijs kan worden geweigerd wegens gevaar voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid dan wel in het belang van de grensbewaking, het douanetoezicht of het toezicht op vreemdelingen.

3. Bij het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning, een grenskaart of een doorlaatbewijs kan in het belang van de grensbewaking, het douanetoezicht of het toezicht op vreemdelingen, een van de aanvraag afwijkende beslissing worden genomen, welke voor de aanvrager beperkingen inhoudt.

Artikel 35. 1. Een vergunning of een grenskaart wordt ingetrokken indien:

a. de houder niet meer voldoet aan de in de overeenkomst inzake het kleine grensverkeer genoemde voorwaarden voor het verlenen van het document;

b. een bevoegde Duitse autoriteit aan de bij artikel 33 aangewezen brigadecommandant heeft medegedeeld dat de houder geen toestemming zal worden verleend tot overschrijding van de grens buiten de doorlaatposten om.

2. Een vergunning of een grenskaart kan worden ingetrokken indien:

a. de houder onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van het document;

b. de houder inbreuk heeft gemaakt op de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid;

c. de houder van het document gebruik heeft gemaakt voor een ander doel dan waarvoor het werd verstrekt.

Artikel 36. 1. Bij Onze Minister kan beroep worden ingesteld tegen ingevolge artikel 33 gegeven beschikkingen strekkende tot:

a. het weigeren van een vergunning, een grenskaart of een doorlaatbewijs, dan wel het weigeren om de geldigheidsduur daarvan te verlengen;

b. het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning, een grenskaart of een doorlaatbewijs onder van de aanvraag afwijkende beperkingen;

c. het intrekken van een vergunning of een grenskaart.

2. Voor de toepassing van het voorgaande lid, aanhef en onder *a*, wordt het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning, een grenskaart of een doorlaatbewijs geacht te zijn geweigerd wanneer de brigadecommandant niet binnen twee maanden op de desbetreffende aanvrage heeft beslist.

Artikel 37. 1. De brigadecommandant brengt een beschikking, bedoeld in artikel 36, eerste lid, onder *a, b* en *c,* onverwijld schriftelijk ter kennis van de belanghebbende, onder vermelding van de voor de belanghebbende bestaande mogelijkheid tot het instellen van beroep bij Onze Minister, en van het in de artikelen 38, eerste en tweede lid, en 39 omtrent het beroep gestelde.

2. De beschikking wordt met redenen omkleed.

Artikel 38. 1. Beroep kan worden ingesteld door degene te wiens aanzien de beschikking is gegeven, alsmede door diens wettelijke vertegenwoordiger.

2. Het beroep moet schriftelijk worden ingesteld, en wel binnen veertien dagen na de dag waarop de daarvoor vatbare beschikking geacht kan worden ter kennis van de belanghebbende te zijn gekomen.

3. Wanneer het beroep na afloop van de in het voorgaande lid genoemde termijn is ingesteld, blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien de verzoeker aantoont dat hij de voorziening heeft gevraagd zo spoedig als dit redelijkerwijs verlangd kon worden.

Artikel 39. Bij het beroepschrift, dat met redenen omkleed moet zijn, dient, voor zover het beroep niet is gericht tegen een weigering om een beschikking te geven, de beschikking of een gewaarmerkt afschrift daarvan te worden overgelegd.

Artikel 40. De door Onze Minister in beroep genomen beslissing wordt met redenen omkleed en onverwijld in afschrift ter kennis van de belanghebbende gebracht. Daarbij wordt hem, indien tegen de beslissing voorziening kan worden gevraagd ingevolge de Wet beroep administratieve beschikkingen, schriftelijk op de mogelijkheid tot het aanwenden van dat rechtsmiddel gewezen, onder vermelding van de termijn binnen welke en de wijze waarop dit ingevolge die wet moet geschieden.

HOOFDSTUK III

Toelating

Artikel 41. 1. Onverminderd de overige terzake bij de Wet gestelde vereisten moeten vreemdelingen om toegang tot Nederland te hebben in het bezit zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van:

a. een geldig transitvisum, indien zij zich naar Nederland begeven voor een doorreis, al dan niet met een oponthoud van ten hoogste drie dagen, door het Beneluxgebied of door Nederland;

b. een geldig reisvisum, indien zij zich naar Nederland begeven voor een verblijf van ten hoogste drie maanden in het Beneluxgebied of in Nederland;

c. een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, indien zij zich naar Nederland begeven voor een verblijf aldaar van langer dan drie maanden.

2. In afwijking van het bepaalde in het voorgaande lid, en onverminderd de overige terzake bij de Wet gestelde vereisten, hebben eveneens toegang tot Nederland vreemdelingen die houder zijn van een afzonderlijke machtiging tot voorlopig verblijf in Nederland, een visumverklaring of een transitvisumverklaring, mits zij tevens in het bezit zijn van het in deze machtiging of verklaring vermelde document.

3. Ter uitvoering van een overeenkomst als bedoeld in artikel 60 van de Grondwet dan wel van een voor Nederland verbindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie kan van het bepaalde in het eerste lid worden afgeweken ten gunste van vreemdelingen die voldoen aan de door Onze Minister vastgestelde vereisten ten aanzien van het bezit van een document voor grensoverschrijding.

4. In afwijking van het bepaalde in het eerste lid hebben vreemdelingen die zich naar Nederland begeven voor een verblijf aldaar van langer dan drie maanden en die hetzij de nationaliteit bezitten van een der door Onze Minister aan te wijzen landen hetzij behoren tot een door hem aan te wijzen categorie, onverminderd de overige terzake bij de Wet gestelde vereisten, toegang tot Nederland indien zij in het bezit zijn van een geldig paspoort, hetwelk niet is voorzien van een machtiging tot voorlopig verblijf.

Artikel 42. Onze Minister en de daartoe door Onze Minister bevoegd verklaarde autoriteiten kunnen in bijzondere gevallen aan vreemdelingen ontheffing verlenen van een of meer der bij of krachtens artikel 41 vastgestelde vereisten ten aanzien van het bezit van een document voor grensoverschrijding.

Artikel 43. Vreemdelingen die er zich op beroepen dat zij door weigering van de toegang tot Nederland of door verwijdering uit Nederland genoopt zouden worden zich onmiddellijk te begeven naar een land waarin zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep, worden onverwijld door een met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen belaste ambtenaar op de hoogte gesteld van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om een vergunning tot verblijf of om toelating als vluchteling, overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wet.

Artikel 44. 1. Het is vreemdelingen die als gezagvoerder of als lid van de bemanning met een zeeschip Nederland zijn binnengevaren toegestaan in de gemeente waarin het schip ligplaats heeft en de aangrenzende gemeenten te passagieren:

a. mits de gezagvoerder op de wijze voorgeschreven bij en krachtens artikel 28 een bemanningslijst heeft afgegeven, en

b. zolang zij gezagvoerder of lid van de bemanning van dat schip zijn en het in artikel 29, onder *a,* bedoelde exemplaar van de bemanningslijst bij de gezagvoerder berust.

2. Aan vreemdelingen, bedoeld in het voorgaande lid, die in het bezit zijn van een voor toegang tot Nederland geldig document voor grensoverschrijding is het toegestaan ook buiten de in dat lid bedoelde gemeenten in Nederland te passagieren, mits zij dat document bij zich dragen en desgevraagd aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, vertonen en overhandigen.

3. Vreemdelingen aan wie het krachtens het bepaalde in de voorgaande leden is toegestaan te passagieren mogen buiten een doorlaatpost om hun schip verlaten en daarop terugkeren.

4. Het bepaalde in de voorgaande leden is niet van toepassing op vreemdelingen die gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 45. Overeenkomstig door Onze Minister te geven voorschriften kan aan bemanningsleden van vliegtuigen alsmede aan transitpassagiers van vliegtuigen of zeeschepen, die niet in het bezit zijn van een voor toegang tot Nederland geldig document voor grensoverschrijding, toestemming worden verleend zich, in afwachting van hun vertrek van het vliegveld of uit de haven waar zij zijn aangekomen, buiten dat vliegveld of die haven op te houden.

Artikel 46. 1. De termijn gedurende welke het aan vreemdelingen krachtens artikel 8 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven is:

a. voor houders van een transitvisum en voor vreemdelingen aan wie uitsluitend voor doorreis ontheffing is verleend van de vereisten ten aanzien van het bezit van een document voor grensoverschrijding: de tijd welke voor de voortzetting van hun reis noodzakelijk is;

b. voor houders van een transitvisum met bevoegdheid tot oponthoud of van een reisvisum: de duur waarvoor het visum is afgegeven of verlengd dan wel, voor zover het een visum voor meer reizen betreft, de in het visum aangegeven duur

waarvoor ononderbroken verblijf in het Beneluxgebied of in Nederland is toegestaan;

c. voor vreemdelingen die voor een verblijf van niet langer dan drie maanden naar Nederland zijn gekomen: drie maanden;

d. voor andere vreemdelingen: acht dagen.

2. De in het voorgaande lid, aanhef en onder *b* en *c*, bedoelde termijn verstrijkt in geen geval later dan op de achtste dag nadat zich omstandigheden hebben voorgedaan, waaruit kan worden afgeleid dat de vreemdeling het voornemen heeft langer dan drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden in Nederland te verblijven.

Artikel 47. 1. Aan de echtgenote en aan de kinderen beneden de leeftijd van eenentwintig jaar, die feitelijk behoren tot het gezin van een in Nederland wonende Nederlander of van een houder van een vergunning tot vestiging, is het krachtens artikel 10, tweede lid, van de Wet toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven:

a. indien zij sedert tenminste één jaar als zodanig in Nederland wonen en hun gedurende die periode krachtens artikel 9 van de Wet verblijf in Nederland was toegestaan;

b. indien hun op het tijdstip waarop zij deze hoedanigheid verkregen krachtens één der bepalingen van artikel 10, eerste lid, van de Wet verblijf in Nederland was toegestaan.

2. Onze Minister kan bepalen dat het aan andere dan in het voorgaande lid bedoelde categorieën van vreemdelingen krachtens artikel 10, tweede lid, van de Wet is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven.

Artikel 48. 1. Bij een voorschrift tot het stellen van zekerheid verbonden aan een vergunning tot verblijf, kan de houder der vergunning worden verplicht:

a. tot het deponeren van een waarborgsom ter grootte van het in het voorschrift aangegeven bedrag, ter dekking van de kosten, verbonden aan de reis van de vreemdeling naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd;

b. ervoor te zorgen dat een in het voorschrift aangewezen derde zich schriftelijk garant stelt voor de kosten die voor de Staat en andere openbare lichamen uit het verblijf van de houder der vergunning kunnen voortvloeien, alsmede voor de kosten van diens reis naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd;

c. voldoende verzekerd te zijn tegen ziektekosten met inbegrip van de kosten verbonden aan opname en verpleging in een sanatorium of een psychiatrische inrichting.

2. In plaats van een waarborgsom kan, ten genoegen van het tot het verlenen van de vergunning bevoegde gezag, een passagebiljet worden gedeponeerd.

3. In plaats van zekerheid, gesteld overeenkomstig het eerste lid, onder *a* of *b*, kan ten genoegen van Onze Minister zakelijke zekerheid worden gesteld.

Artikel 49. Waarborgsommen welke krachtens artikel 48, eerste lid, onder *a*, zijn gedeponeerd, worden gestort in 's Rijks kas. Onze Minister geeft nadere voorschriften omtrent het beheer van de gestorte gelden.

Artikel 50. 1. Een waarborgsom wordt aan de rechthebbende teruggegeven:

a. zodra de vergunning tot verblijf, of het daaraan verbonden voorschrift betreffende het storten van een waarborgsom, is ingetrokken dan wel de geldigheidsduur van de vergunning is verstreken;

b. uiterlijk vijf jaar nadat de waarborgsom is gestort;

c. zodra het de houder der vergunning is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven;

d. indien de houder der vergunning Nederlander wordt of krachtens enige wet als Nederlander moet worden behandeld;

e. bij overlijden van de houder der vergunning;

f. in gevallen waarin Onze Minister zulks heeft bepaald.

2. Indien een waarborgsom wordt teruggegeven wegens het intrekken, of het verstrijken van de geldigheidsduur, van een vergunning tot verblijf vindt de teruggave plaats met aftrek van de door de overheid gemaakte of te maken kosten, verbonden aan de reis van de vreemdeling naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd.

Artikel 51. Verplichtingen, voortvloeiende uit een garantstelling overeenkomstig artikel 48, eerste lid, onder *b*, of het stellen van zakelijke zekerheid overeenkomstig artikel 48, derde lid, hebben uitsluitend betrekking op kosten, veroorzaakt binnen tien jaren nadat de vergunning is verleend.

Artikel 52. Een verzoek om

a. het verlenen van een vergunning tot verblijf;

b. het verlengen van de geldigheidsduur daarvan;

c. het wijzigen van de beperkingen waaronder de vergunning tot verblijf is verleend, of van de voorschriften die aan de vergunning zijn verbonden;

d. het verlenen van een vergunning tot vestiging;

e. toelating als vluchteling;

wordt gedaan door het indienen van een ingevuld en door de vreemdeling of diens wettelijke vertegenwoordiger ondertekend formulier bij het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft of bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland. Onze Minister stelt de modellen van de te bezigen formulieren vast.

Artikel 53. 1. Van beschikkingen betreffende een vergunning tot verblijf of tot vestiging, dan wel een toelating als vluchteling, wordt schriftelijk kennis gegeven aan de vreemdeling. De kennisgeving wordt hem zo mogelijk in persoon uitgereikt. Is uitreiking in persoon niet mogelijk, dan wordt de kennisgeving over de post gezonden naar zijn laatstbekende adres.

2. In de door Onze Minister te bepalen gevallen wordt van beschikkingen, gegeven in overeenstemming met een door de vreemdeling ingediend verzoek, aan deze kennis gegeven door middel van het stellen van een aantekening in zijn paspoort, door uitreiking of toezending van een document als bedoeld in artikel 54, tweede lid, onder *b*, of derde lid, dan wel door middel van het stellen van een aantekening in een zodanig document.

3. Beschikkingen betreffende een vergunning tot verblijf of tot vestiging dan wel een toelating als vluchteling, niet gegeven in overeenstemming met een door de vreemdeling ingediend verzoek, worden met redenen omkleed.

HOOFDSTUK IV

Toezicht

Artikel 54. 1. Vreemdelingen zijn verplicht een papier, waaruit hun identiteit blijkt, bij zich te dragen en desgevraagd te vertonen aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen.

2. Het in het voorgaande lid bedoelde identiteitspapier is:

a. voor houders van een vergunning tot verblijf: een geldig paspoort, waarin het bevoegde gezag de vergunning heeft aangetekend;

b. voor vreemdelingen aan wie het is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven: een document waarvan het model door Onze Minister wordt vastgesteld en waaruit van deze toestemming blijkt;

c. voor andere vreemdelingen: een ingevolge het bepaalde bij en krachtens de Wet voor het hebben van toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding.

3. In de door Onze Minister te bepalen gevallen worden houders van een vergunning tot verblijf in het bezit gesteld van een document, waarvan het model door hem wordt vastgesteld en waaruit van het bestaan van de vergunning blijkt; in die gevallen geldt dat document als identiteitspapier in plaats van een paspoort als bedoeld in het voorgaande lid, onder *a*.

4. De in het eerste lid omschreven verplichting geldt niet voor:

a. door Onze Minister aan te wijzen categorieën van vreemdelingen;

b. vreemdelingen te wier behoeve Onze Minister ontheffing van deze verplichting heeft verleend.

Artikel 55. Onze Minister geeft voorschriften omtrent de afgifte, de verlenging van de geldigheidsduur, en de vervanging van documenten als bedoeld in artikel 54, tweede lid, onder *b*, en derde lid.

Artikel 56. Vreemdelingen aan wie het krachtens een der bepalingen van de artikelen 9 en 10 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven en wier identiteitspapier waaruit van deze toestemming blijkt vermist wordt, verloren is gegaan of ondeugdelijk is geworden voor identificatie, zijn verplicht daarvan onverwijld in persoon aangifte te doen bij het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij woon- of verblijfplaats hebben.

Artikel 57. 1. Vreemdelingen aan wie het krachtens een der bepalingen van de artikelen 9 en 10 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven zijn verplicht:

a. in geval van adresverandering binnen de gemeente waar zij wonen of verblijven, binnen vijf dagen daarvan kennis te geven aan het hoofd van plaatselijke politie aldaar;

b. in geval van verandering van woon- of verblijfplaats binnen Nederland, of bij vertrek naar het buitenland, daarvan, zo mogelijk onder opgave van het nieuwe adres, vóór hun vertrek kennis te geven aan het hoofd van plaatselijke politie van de gemeente waaruit zij vertrekken;

c. in geval van verandering van woon- of verblijfplaats binnen Nederland daarvan, onder opgave van het nieuwe adres, binnen vijf dagen na aankomst in de nieuwe woon- of verblijfplaats in persoon kennis te geven aan het hoofd van plaatselijke politie aldaar.

2. Voor andere vreemdelingen geldt de in het voorgaande lid, aanhef en onder *b*, omschreven verplichting indien hun daartoe door het hoofd van plaatselijke politie een vordering is gedaan.

3. De in de voorgaande leden omschreven verplichtingen rusten ten aanzien van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar op degene bij wie zij wonen of verblijven.

4. De verplichting tot kennisgeving van vertrek naar het buitenland geldt niet:

a. voor vreemdelingen aan wie het is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven, indien zij hun hoofdverblijf in Nederland gevestigd houden;

b. voor houders van een vergunning tot verblijf, indien zij vertrekken met het kennelijk doel om vóór het verstrijken van de geldigheidsduur der vergunning naar Nederland terug te keren.

5. Onze Minister kan bepalen dat vreemdelingen of door hem aan te wijzen categorieën van vreemdelingen zijn vrijgesteld van één of meer der in het eerste lid omschreven verplichtingen.

Artikel 58. 1. Vreemdelingen zijn verplicht op vordering van het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij woon- of verblijfplaats hebben binnen de in de vordering aangegeven tijd de gegevens te verstrekken welke hij in het belang van de toepassing van het bepaalde bij en krachtens de Wet vraagt.

2. Indien daartoe in het belang van het toezicht op vreemdelingen gegronde reden bestaat kan de in het voorgaande lid bedoelde vordering voor de vreemdeling de verplichting inhouden de gevraagde gegevens in persoon te verstrekken.

3. In het belang van de vreemdelingenregistratie kan een vordering als in het eerste lid bedoeld bij algemene bekendmaking worden gedaan. Een zodanige vordering geschiedt niet dan na goedkeuring van, en volgens voorschrift te geven door, Onze Minister.

4. Ten aanzien van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar kan een vordering, als in een der voorgaande leden bedoeld, worden gericht tot degene bij wie zij wonen of verblijven.

Artikel 59. Vreemdelingen wier verblijf in Nederland niet of niet langer is toegestaan ingevolge het bepaalde bij of krachtens de Wet, zijn verplicht onverwijld van hun aanwezigheid mededeling te doen aan het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij verblijven.

Artikel 60. Personen die nachtverblijf verschaffen aan een vreemdeling van wie zij weten of redelijkerwijs kunnen vermoeden dat diens verblijf in Nederland niet of niet langer is toegestaan ingevolge het bepaalde bij of krachtens de Wet, zijn verplicht daarvan onverwijld mededeling te doen aan het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij verblijven.

Artikel 61. In de door Onze Minister te bepalen gevallen zijn werkgevers verplicht omtrent vreemdelingen die bij hen te werk gesteld worden, in dienst zijn of in dienst geweest zijn, aan het hoofd van plaatselijke politie onverwijld of binnen een door deze aangegeven termijn de gegevens te verstrekken welke hij in het belang van de toepassing van het bepaalde bij en krachtens de Wet vraagt.

Artikel 62. 1. Vreemdelingen aan wie het krachtens artikel 8 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven en die arbeid gaan zoeken of arbeid gaan verrichten, zijn verplicht daarvan onverwijld mededeling te doen aan het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij verblijven.

2. Het bepaalde in het voorgaande lid is niet van toepassing op vreemdelingen die:

a. houder zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf;

b. kunnen aantonen dat zij naar Nederland zijn gekomen voor het verrichten van arbeid gedurende een tijdvak van ten hoogste drie maanden te rekenen van het tijdstip van hun binnenkomst;

c. naar Nederland zijn gekomen om aan te monsteren, of als zeeman werk te zoeken, aan boord van een zeeschip;

d. vreemdelingen behorende tot een door Onze Minister aangewezen categorie.

Artikel 63. Vreemdelingen die houder zijn van een vergunning tot verblijf welke onder beperkingen is verleend, zijn verplicht, indien het doel waarvoor hun verblijf is toegestaan is komen te vervallen, daarvan onverwijld mededeling te doen aan het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij verblijven.

Artikel 64. Vreemdelingen zijn verplicht desgevraagd aan een ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, alle gegevens te verstrekken en alle in hun bezit zijnde bescheiden te vertonen welke kunnen dienen ter vaststelling van:

a. hun identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat, beroep, alsmede hun tegenwoordige en vroegere woon- of verblijfplaatsen met adres;

b. de datum, de plaats en de wijze van hun binnenkomst in Nederland of in het Beneluxgebied;

c. het doel en de duur van hun voorgenomen verblijf in Nederland;

d. de middelen waarover zij met het oog op hun verblijf in Nederland beschikken of de beschikking kunnen krijgen.

Artikel 65. Vreemdelingen zijn verplicht te hunner identificatie op vordering van een ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen:

a. een goedgelijkende pasfoto ter beschikking te stellen;

b. indien daartoe naar het oordeel van die ambtenaar in het belang van het toezicht op vreemdelingen gegronde reden bestaat, zich te laten fotograferen en vingerafdrukken van zich te laten nemen.

Artikel 66. 1. Vreemdelingen aan wie het krachtens artikel 8 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven en die naar Nederland zijn gekomen voor een verblijf van langer dan drie maanden, zijn verplicht zich binnen acht dagen na hun binnenkomst in Nederland in persoon aan te melden bij het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij verblijven.

2. Voor de berekening van de in het voorgaande lid bedoelde termijn van drie maanden, worden voorgaande verblijven in Nederland binnen een tijdvak van zes maanden, onmiddellijk voorafgaande aan de binnenkomst, mede in aanmerking genomen.

3. De in het eerste lid omschreven verplichting rust ten aanzien van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar op degene bij wie zij wonen of verblijven.

4. De in het eerste lid omschreven verplichting geldt niet voor de door Onze Minister aan te wijzen categorieën van vreemdelingen.

Artikel 67. 1. Vreemdelingen aan wie het krachtens artikel 8 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven en die naar Nederland zijn gekomen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden, zijn, voor zover Onze Minister zulks heeft voorgeschreven, verplicht zich binnen een daarbij door hem te bepalen termijn, welke op ten minste acht dagen na binnenkomst in Nederland wordt gesteld, in persoon aan te melden bij het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij verblijven.

2. Een verplichting tot aanmelding krachtens het voorgaande lid rust ten aanzien van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar op degene bij wie zij wonen of verblijven.

Artikel 68. Vreemdelingen die houder zijn van een visum of een document voor grensoverschrijding waarin door de daartoe bevoegde autoriteit een aantekening is gesteld omtrent aanmelding bij een vreemdelingendienst in Nederland, zijn verplicht zich binnen twee dagen na binnenkomst in Nederland in persoon aan te melden bij het hoofd van plaatselijke politie der in deze aantekening vermelde gemeente.

Artikel 69. 1. Vreemdelingen die naar Nederland zijn gekomen om als zeeman werk te zoeken aan boord van een zeeschip, zijn verplicht zich binnen twee dagen na binnenkomst in Nederland in persoon aan te melden bij het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar zij werk zoeken.

2. De in het voorgaande lid omschreven verplichting geldt niet voor de door Onze Minister aan te wijzen categorieën van vreemdelingen.

Artikel 70. 1. Tot wekelijkse aanmelding bij het hoofd van plaatselijke politie der gemeente van verblijf zijn, behoudens door deze verleende ontheffing, verplicht:

a. vreemdelingen wier uitzetting is gelast, in afwachting van de feitelijke mogelijkheid tot hun verwijdering;

b. vreemdelingen aan wie het niet krachtens een der bepalingen van de artikelen 8—10 van de Wet is toegestaan in Nederland te verblijven, hangende de beslissing op een door hen ingediend verzoek om het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning tot verblijf, om het verlenen van een vergunning tot vestiging of om toelating als vluchteling.

2. De in het voorgaande lid omschreven verplichting geldt niet voor vreemdelingen die rechtens van hun vrijheid zijn beroofd.

Artikel 71. 1. De maatregel van beperking van vrijheid van beweging bedoeld in artikel 18 van de Wet kan bestaan uit:

a. een verplichting zich bij verblijf in Nederland in een bepaald gedeelte des lands te bevinden of

b. een verplichting zich te houden aan een verbod om zich in een bepaald gedeelte of bepaalde gedeelten van Nederland te bevinden.

2. Onze Minister is bevoegd een verplichting als bedoeld in het voorgaande lid op te leggen, te wijzigen of op te heffen.

3. In spoedeisende gevallen kan het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar de vreemdeling zijn woon- of verblijfplaats heeft, een verplichting als bedoeld in het eerste lid, in afwachting van de beslissing van Onze Minister, voor de duur van ten hoogste zeven dagen opleggen. Indien het hoofd van plaatselijke politie van deze bevoegdheid gebruik maakt, geeft hij daarvan binnen vierentwintig uur kennis aan Onze Minister.

Artikel 72. 1. Een beschikking strekkende tot het opleggen of het wijzigen van een maatregel als bedoeld in artikel 71 wordt met redenen omkleed. Een afschrift van de beschikking wordt onverwijld, zo mogelijk in persoon, aan de vreemdeling uitgereikt. Is uitreiking in persoon niet mogelijk, dan wordt het afschrift over de post gezonden naar zijn laatst bekende adres.

2. Een afschrift van een beschikking strekkende tot het opheffen van een maatregel als bedoeld in artikel 71 wordt onverwijld aan de vreemdeling uitgereikt of toegezonden.

Artikel 73. 1. De vreemdeling die met toepassing van artikel 19, tweede lid, van de Wet is overgebracht naar een plaats, bestemd voor verhoor, kan zich bij het verhoor doen bijstaan door een advocaat die vrije toegang tot hem heeft en hem alleen kan spreken, een en ander onder het vereiste toezicht en zonder dat het onderzoek daardoor mag worden opgehouden. De advocaat wordt bij het verhoor in de gelegenheid gesteld de nodige opmerkingen te maken.

2. Aan de vreemdeling wordt tijdig mededeling gedaan van de hem ingevolge het voorgaande lid toekomende bevoegdheid.

3. Aan de vreemdeling worden geen beperkingen opgelegd dan die welke door het doel van de vrijheidsbeneming en de orde ter plaatse van het verhoor worden gevorderd.

Artikel 74. Een beslissing van het hoofd van plaatselijke politie, genomen krachtens artikel 19, derde lid, van de Wet wordt ten uitvoer gelegd op een plaats, bestemd voor het in verzekering stellen van verdachten. Van de beslissing doet het hoofd van plaatselijke politie op verzoek van de vreemdeling zo spoedig mogelijk mededeling aan diens naaste verwanten en aan een in Nederland gevestigde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van de staat waarvan hij onderdaan is. Indien het een minderjarige betreft wordt van de beslissing, zo daartoe de gelegenheid bestaat, ambtshalve zo spoedig mogelijk mededeling gedaan aan degenen die de ouderlijke macht of de voogdij over die minderjarige uitoefenen.

Artikel 75. Overeenkomstig door Onze Minister te geven voorschriften zijn de ambtenaren, belast met de grensbewaking, bevoegd in de reis- en identiteitspapieren van vreemdelingen aantekeningen te stellen omtrent:

a. inreis in Nederland;

b. het doel en de duur van het voorgenomen verblijf in Nederland;

c. de middelen waarover de vreemdeling met het oog op de toegang tot Nederland beschikt of kan beschikken;

d. aanmelding bij een hoofd van plaatselijke politie;

e. de toepassing van een bijzondere regeling als bedoeld in de artikelen 44 en 45;

f. het weigeren van toegang tot Nederland;

g. verwijdering uit Nederland;

h. uitreis uit Nederland.

Artikel 76. Overeenkomstig door Onze Minister te geven voorschriften zijn de ambtenaren, belast met het toezicht op vreemdelingen, bevoegd in de reis- en identiteitspapieren van vreemdelingen aantekeningen te stellen omtrent:

a. het voldoen aan een verplichting zich aan te melden of te vervoegen bij een hoofd van plaatselijke politie;

b. woon- of verblijfplaats binnen Nederland en vertrek naar het buitenland;

c. het verlenen, het verlengen van de geldigheidsduur, of het intrekken van een vergunning tot verblijf;

d. het verlenen, het intrekken, of het vervallen van een vergunning tot vestiging;

e. het toelaten als vluchteling of het intrekken van een toelating als vluchteling;

f. het van toepassing zijn van het bepaalde krachtens artikel 10, tweede lid, van de Wet;

g. het opleggen van een individuele verplichting tot periodieke aanmelding overeenkomstig artikel 17, derde lid, van de Wet;

h. het beperken van de vrijheid van beweging;

i. verwijdering uit Nederland;

j. ongewenstverklaring.

Artikel 77. 1. Reis- en identiteitspapieren van vreemdelingen kunnen door de ambtenaren, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, tijdelijk in bewaring worden genomen in gevallen waarin daartoe in het belang van het toezicht op vreemdelingen gegronde reden bestaat.

2. Onze Minister geeft nadere voorschriften omtrent de toepassing van het voorgaande lid.

3. Het reis- of identiteitspapier wordt aan de vreemdeling teruggegeven indien hij te kennen geeft Nederland te willen verlaten en zodra hiertoe voor hem ook de gelegenheid bestaat.

Artikel 78. Een beschikking tot het ongewenst verklaren van een vreemdeling wordt met redenen omkleed.

HOOFDSTUK V

Uitzetting en bewaring

Artikel 79. Een vreemdeling die ten minste een maand voor het verstrijken van de geldigheidsduur van een hem verleende vergunning tot verblijf, overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wet, een verzoek heeft ingediend om verlenging van de geldigheidsduur der vergunning, om het verlenen van een vergunning tot vestiging of om toelating als vluchteling, wordt niet uitgezet zolang op dat verzoek nog niet is beslist.

Artikel 80. In de gevallen, waarin Onze Minister gebruik heeft gemaakt van de hem bij artikel 23, vijfde lid, van de Wet toegekende bevoegdheid, geschiedt de uitzetting niet dan op last van het door Onze Minister aangewezen gezag.

Artikel 81. 1. Beschikkingen strekkende tot het uitzetten van een vreemdeling, in de gevallen bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder *f* en *g*, van de Wet worden met redenen omkleed. Van de beschikking wordt schriftelijk kennis gegeven aan de vreemdeling. De kennisgeving wordt hem zo mogelijk in persoon uitgereikt. Is uitreiking in persoon niet mogelijk, dan wordt de kennisgeving over de post gezonden naar zijn laatstbekende adres.

2. De vreemdeling wordt niet uitgezet alvorens de kennisgeving aan deze is uitgereikt of toegezonden.

Artikel 82. 1. Bewaring krachtens artikel 26 van de Wet wordt bevolen door het hoofd van plaatselijke politie der gemeente waar de vreemdeling zijn woon- of verblijfplaats heeft, of een door deze daartoe aangewezen ambtenaar, belast met het toezicht op vreemdelingen, die tevens hulpofficier van justitie is.

2. Het bevel tot bewaring wordt niet gegeven dan nadat de vreemdeling daarop door het tot het geven van het bevel bevoegde gezag is gehoord, tenzij het voorafgaand verhoor van de vreemdeling niet kan worden afgewacht. Is het bevel gegeven zonder dat de vreemdeling is gehoord, dan heeft het verhoor terstond na de tenuitvoerlegging van het bevel plaats.

3. Van het verhoor wordt proces-verbaal opgemaakt.

4. De vreemdeling kan zich bij het verhoor doen bijstaan door een advocaat, die daarbij in de gelegenheid wordt gesteld de nodige opmerkingen te maken.

5. Aan de vreemdeling wordt tijdig mededeling gedaan van de hem ingevolge het voorgaande lid toekomende bevoegdheid.

Artikel 83. Het bevel tot bewaring wordt gedagtekend en ondertekend; het wordt met redenen omkleed. Aan de vreemdeling op wie het bevel betrekking heeft, wordt onverwijld een afschrift daarvan uitgereikt.

Artikel 84. 1. Het bevel tot bewaring wordt ten uitvoer gelegd op een plaats bestemd voor het in verzekering stellen van verdachten.

2. Van de tenuitvoerlegging doet het hoofd van plaatselijke politie op verzoek van de vreemdeling zo spoedig mogelijk mededeling aan diens naaste verwanten en aan een in Nederland gevestigde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van de staat waarvan hij onderdaan is. In geval van bewaring van een minderjarige wordt daarvan, zo daartoe de gelegenheid bestaat, ambtshalve zo spoedig mogelijk mededeling gedaan aan degenen die de ouderlijke macht of de voogdij over die minderjarige uitoefenen.

3. Aan de vreemdeling worden geen beperkingen opgelegd dan die welke door het doel van zijn bewaring en de orde op de plaats van tenuitvoerlegging worden gevorderd.

4. Indien de bewaring na vier dagen nog niet kan worden beëindigd, geschiedt de verdere tenuitvoerlegging in de regel in een huis van bewaring. Tijdens de verdere tenuitvoerlegging kan de vreemdeling voor korte tijd uit het huis van bewaring naar elders worden gebracht op last van het hoofd van plaatselijke politie, wanneer dit naar diens oordeel nodig is voor de toepassing van het bepaalde bij of krachtens de Wet. De wettelijke bepalingen omtrent het regiem voor personen die voorlopige hechtenis ondergaan, met uitzondering van de artikelen 222 en 225 van de Invoeringswet Strafvordering en artikel 132 van de Gevangenismaatregel, zijn van toepassing.

5. Indien een redelijk vermoeden bestaat dat de in bewaring gestelde vreemdeling misbruik zal maken van zijn recht tot het ontvangen van bezoek of van dat tot het wisselen van brieven, teneinde zijn verwijdering uit Nederland te beletten of te belemmeren, dan wel om zich aan de verdere

bewaring te onttrekken, kan de uitoefening van dat recht worden beperkt door het hoofd van plaatselijke politie, dan wel door de directeur van het gesticht waarin de vreemdeling zich bevindt. Van de opgelegde beperking wordt onverwijld mededeling gedaan aan Onze Minister.

6. De advocaat van de vreemdeling heeft vrije toegang tot hem en kan hem alleen spreken, hem bijstaan bij een verhoor in verband met de toepassing van het bepaalde bij of krachtens de Wet, waarbij hij in de gelegenheid wordt gesteld de nodige opmerkingen te maken, en met hem brieven wisselen zonder dat van de inhoud door anderen wordt kennis genomen, een en ander onder het vereiste toezicht, met inachtneming van de huishoudelijke reglementen, en zonder dat het onderzoek daardoor mag worden opgehouden.

7. Indien de vreemdeling of diens advocaat meent dat gehandeld is in strijd met het voorgaande lid, kan hij zich daarover beklagen bij de officier van justitie bij de rechtbank van het arrondissement waarin de vreemdeling zich bevindt. Indien de officier van justitie het beklag gegrond bevindt, neemt hij de nodige maatregelen om de juiste toepassing van het voorgaande lid te verzekeren.

Artikel 85. Het bevel tot bewaring wordt door het hoofd van plaatselijke politie opgeheven zodra de grond waarop het bevel is verleend niet meer aanwezig is.

Artikel 86. Indien de vreemdeling een maand in bewaring heeft doorgebracht zonder overeenkomstig artikel 40, eerste lid, van de Wet een verzoek om opheffing van de bewaring te hebben gedaan, geeft de officier van justitie bij de rechtbank van het arrondissement waarin de vreemdeling zich bevindt daarvan onverwijld kennis aan die rechtbank. De kennisgeving wordt gelijkgesteld met een voor de eerste maal overeenkomstig artikel 40, eerste lid, van de Wet door de vreemdeling gedaan verzoek om opheffing van de bewaring.

Artikel 87. Overeenkomstig door Onze Minister te geven algemene en bijzondere aanwijzingen stelt het hoofd van plaatselijke politie de officier van justitie tijdig vóór het verstrijken van de in artikel 86 genoemde termijn van een maand in kennis van de bewaring van een vreemdeling als in dat artikel bedoeld.

Artikel 88. 1. De kosten van verwijdering van een vreemdeling welke ingevolge artikel 7, tweede lid, of artikel 27, eerste lid, van de Wet op een vervoersonderneming kunnen worden verhaald, zijn verschuldigd aan het openbaar lichaam te welks laste die kosten zijn gekomen.

2. De in het voorgaande lid bedoelde kosten van verwijdering omvatten de kosten verbonden aan:

a. het vervoer van de te verwijderen vreemdeling per eerste gelegenheid, doch op de wijze die, gelet op de omstandigheden, de goedkoopste is, naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating gewaarborgd is;

b. de begeleiding van de vreemdeling naar een plaats van vertrek uit Nederland alsmede zijn begeleiding naar een plaats buiten Nederland, voor zover deze noodzakelijk is.

Artikel 89. 1. De noodzakelijke kosten van uitzetting welke ten laste komen van de Staat of van andere openbare lichamen kunnen door de Staat, of door het andere openbare lichaam te welks laste zij zijn gekomen, worden verhaald op de vreemdeling en, indien hij minderjarig is, op degenen die het wettig gezag over hem uitoefenen.

2. De in het voorgaande lid bedoelde kosten van uitzetting omvatten de kosten verbonden aan:

a. de reis van de vreemdeling naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating gewaarborgd is;

b. de begeleiding van de vreemdeling naar een plaats van vertrek uit Nederland alsmede zijn begeleiding naar een plaats buiten Nederland, voor zover deze noodzakelijk is.

Artikel 90. De met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen belaste ambtenaren nemen de door Onze Minister met betrekking tot uitzetting en bewaring van vreemdelingen gegeven algemene en bijzondere aanwijzingen in acht.

HOOFDSTUK VI

Afwijkingen van de Wet, ten gunste van vreemdelingen, krachtens internationale verplichtingen

Afdeling A. Benelux en E.E.G.

Artikel 91. 1. Voor de toepassing van het in deze Afdeling bepaalde wordt als „begunstigde E.E.G.-onderdaan" beschouwd:

a. de vreemdeling die onderdaan is van een lid-staat van de Europese Economische Gemeenschap en die verblijf houdt in of zich begeeft naar Nederland hetzij om er, al dan niet in loondienst, werkzaamheden te verrichten, hetzij in de hoedanigheid van persoon te wiens behoeve diensten worden verricht;

b. de Belg of Luxemburger die niet met een der onder *a* omschreven doeleinden verblijf houdt in of zich begeeft naar Nederland;

c. de hierna te noemen familieleden, zelf vreemdelingen zijnde, van een vreemdeling als onder *a* bedoeld:

1°. zijn echtgenoot, en zijn kinderen die de leeftijd van eenentwintig jaar niet hebben bereikt;

2°. zijn bloedverwanten en de bloedverwanten van zijn echtgenoot, in opgaande en neerdalende lijn, die te zijnen laste komen.

2. Onderbreking van de werkzaamheden in loondienst, veroorzaakt door afwezigheid die in totaal veertig dagen per jaar niet te boven gaat, dan wel door jaarlijkse vakantie of door verlof tengevolge van niet-langdurige ziekte, van moederschap, van arbeidsongeval of van beroepsziekte, heeft niet tot gevolg dat een vreemdeling niet langer als begunstigde E.E.G.-onderdaan wordt beschouwd.

3. Familieleden van een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid, onder *a*, die in loondienst werkzaamheden verricht, worden slechts overeenkomstig het eerste lid, aanhef en onder *c*, als begunstigde E.E.G.-onderdanen beschouwd, indien de in het eerste lid onder *a* bedoelde vreemdeling:

a. reeds gedurende tenminste één jaar in Nederland te werk is gesteld en een arbeidsovereenkomst heeft welke tewerkstelling voor tenminste nog één jaar waarborgt, dan wel reeds gedurende tenminste twee jaren in Nederland te werk is gesteld en een arbeidsovereenkomst heeft welke voortgezette tewerkstelling waarborgt, en

b. over een woning voor zijn familieleden beschikt die in het gebied waar hij werkt voor de Nederlandse werknemer als normaal wordt beschouwd.

Artikel 92. In afwijking van het bepaalde in artikel 6 van de Wet hebben Belgen en Luxemburgers toegang tot Nederland indien zij voldoen aan de krachtens dit besluit voor hen vastgestelde vereisten ten aanzien van het bezit van een document voor grensoverschrijding.

Artikel 93. Het in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder *b*, van de Wet gestelde vereiste ten aanzien van het bezit van voldoende middelen van bestaan geldt niet voor Belgen en Luxemburgers.

Artikel 94. 1. De geldigheidsduur van vergunningen tot verblijf, verleend aan begunstigde E.E.G.-onderdanen, wordt gesteld op:

a. vijf jaren, indien de verzoeker als zelfstandige werkzaamheden verricht;

b. een tijdvak ten minste gelijk aan de duur van de dienstverrichting, indien de verzoeker diensten verricht of te zijnen behoeve diensten worden verricht;

c. een tijdvak ten minste gelijk aan de geldigheidsduur van de arbeidsvergunning, indien de verzoeker werknemer is;

d. vijf jaren, indien de verzoeker een werknemer is, aan wie een arbeidsvergunning met een onbeperkte geldigheidsduur is verleend.

2. De geldigheidsduur van vergunningen tot verblijf, verleend aan de in artikel 91, eerste lid, onder *c*, bedoelde familieleden, is gelijk aan die van de vergunning tot verblijf, verleend aan de vreemdeling van wie zij afhankelijk zijn.

Artikel 95. 1. Aan een begunstigde E.E.G.-onderdaan kan een vergunning tot verblijf slechts worden geweigerd indien hij gevaar oplevert voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid.

2. Weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, verleend aan een begunstigde E.E.G.-onderdaan, alsmede intrekking van een zodanige vergunning, kan slechts geschieden indien hij inbreuk heeft gemaakt op de openbare orde, een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van de vergunning.

3. Voor de toepassing van de voorgaande leden wordt onder gevaar voor, onderscheidenlijk inbreuk op de openbare orde niet begrepen gevaar voor, of aantasting van economische belangen.

4. Voor de toepassing van het eerste en tweede lid wordt het bestaan van gevaar voor, onderscheidenlijk inbreuk op de openbare orde of gevaar voor de nationale veiligheid uitsluitend aangenomen op grond van persoonlijke gedragingen van de begunstigde E.E.G.-onderdaan. Indien zijn persoonlijke gedragingen tot strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, worden de aard van het vergrijp en de strafmaat in aanmerking genomen.

5. Voor de toepassing van het eerste lid wordt het bestaan van gevaar voor de volksgezondheid uitsluitend aangenomen, indien de begunstigde E.E.G.-onderdaan lijdt aan een der ziekten of gebreken opgenomen in de bijlage die bij dit besluit behoort en die ziekte of dat gebrek reeds bestond op het tijdstip waarop het verzoek om het verlenen van de vergunning tot verblijf werd ingediend.

Artikel 96. 1. In afwijking van het bepaalde in artikel 95 kan:

a. een vergunning tot verblijf aan een Belg of Luxemburger, bedoeld in artikel 91, eerste lid, onder *b*, worden geweigerd indien hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt of niet van goed zedelijk gedrag is;

b. een vergunning tot verblijf aan een Belg of Luxemburger niet worden geweigerd wegens gevaar voor de volksgezondheid;

c. weigering van de verlenging van de geldigheidsduur, of intrekking, van een vergunning tot verblijf ten aanzien van een Belg of Luxemburger die sedert ten minste drie jaren houder van de vergunning is, slechts geschieden indien hij een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid of indien hij, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de Nederlandse gemeenschap.

2. Weigering van een vergunning tot vestiging aan een Belg of Luxemburger die nog niet gedurende een tijdvak van vijf jaren zijn hoofdverblijf in Nederland heeft, kan slechts geschieden op een der in het voorgaande lid, onder *a*, genoemde gronden.

3. Intrekking van een vergunning tot vestiging, verleend aan een Belg of Luxemburger, kan, indien hij sedert ten minste drie jaren houder van de vergunning is, slechts geschieden op een der in het eerste lid, onder *c*, genoemde gronden.

Artikel 97. Zolang niet is beslist op een, overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wet, door een begunstigde E.E.G.-onderdaan ingediend verzoek om het verlenen van een vergunning tot verblijf of om het verlengen van de geldigheidsduur van een zodanige vergunning, blijft diens uitzetting achterwege.

Artikel 98. 1. Een begunstigde E.E.G.-onderdaan wiens verzoek om het verlenen van een vergunning tot verblijf is afgewezen, wordt niet uitgezet dan nadat hem een termijn van ten minste veertien dagen is gegund om te vertrekken naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd. Dient de vreemdeling binnen deze termijn overeenkomstig de artikelen 29 en 30 van de Wet een verzoek in om herziening van de afwijzende beschikking dan blijft zijn uitzetting achterwege zolang Onze Minister niet op dat verzoek heeft beslist.

2. Een begunstigde E.E.G.-onderdaan wiens verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf is afgewezen of wiens vergunning tot verblijf of tot vestiging is ingetrokken, wordt een termijn van ten minste een maand gegund om te vertrekken naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd.

3. Van het bepaalde in de voorgaande leden kan in dringende gevallen worden afgeweken.

Artikel 99. 1. De commissie wordt gehoord over:

a. een voornemen van Onze Minister om een begunstigde E.E.G.-onderdaan de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf te weigeren of om een vergunning tot verblijf dan wel een vergunning tot vestiging, verleend aan een begunstigde E.E.G.-onderdaan, in te trekken;

b. een door een begunstigde E.E.G.-onderdaan ingediend verzoek om herziening waarvan Onze Minister afwijzing overweegt, indien dit verzoek is gericht tegen een beschikking strekkende tot het weigeren van een vergunning tot verblijf.

2. Artikel 31, leden 2—7, van de Wet zijn van toepassing.

3. Van het bepaalde in het eerste lid, aanhef en onder *a*, kan, behoudens ten aanzien van een Belg of Luxemburger, in dringende gevallen worden afgeweken. Indien van deze bevoegdheid gebruik wordt gemaakt blijven de artikelen 100—102 buiten toepassing.

Artikel 100. 1. Van zijn voornemen om de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf te weigeren, een zodanige vergunning in te trekken of een vergunning tot vestiging in te trekken geeft Onze Minister schriftelijk kennis aan de begunstigde E.E.G.-onderdaan. De kennisgeving wordt hem zo mogelijk in persoon uitgereikt. Is uitreiking in persoon niet mogelijk, dan wordt de kennisgeving over de post gezonden naar zijn laatst bekende adres.

2. De kennisgeving noemt de redenen die aan het voornemen ten grondslag liggen, en vermeldt voorts dat de commissie zal worden gehoord.

Artikel 101. Uit beschikkingen, gegeven ten aanzien van een begunstigde E.E.G.-onderdaan en strekkende tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, tot intrekking van een zodanige vergunning, of tot intrekking van een vergunning tot vestiging, moet blijken of zij al dan niet in overeenstemming met het advies van de commissie zijn gegeven.

Artikel 102. 1. Met betrekking tot beschikkingen, gegeven ten aanzien van een begunstigde E.E.G.-onderdaan en strekkende tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, tot intrekking van een zodanige vergunning, of tot intrekking van een vergunning tot

vestiging, blijven de artikelen 29—33 van de Wet buiten toepassing.

2. De begunstigde E.E.G.-onderdaan, ten aanzien van wie een beschikking als bedoeld in het voorgaande lid is gegeven, alsmede diens wettelijke vertegenwoordiger, kan schriftelijk bij Ons nadere voorziening vragen. De artikelen 34, leden 2—5, en 35—39 van de Wet zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande, dat, indien de beschikking overeenkomstig artikel 53 ter kennis van de begunstigde E.E.G.-onderdaan is gebracht, bij het adres, waarbij de nadere voorziening wordt gevraagd, een afschrift van de beschikking moet worden overgelegd.

Afdeling B. Europees Vestigingsverdrag

Artikel 103. 1. Dit artikel is van toepassing op vreemdelingen, niet zijnde begunstigde E.E.G.-onderdanen als bedoeld in artikel 91, die onderdaan zijn van een land dat partij is bij het op 13 december 1955 te Parijs gesloten Europees Vestigingsverdrag, met Protocol (*Trb.* 1957, 20), en die langer dan twee jaren in Nederland wonen, mits het hun gedurende dat tijdvak krachtens een der bepalingen van de artikelen 9 en 10 van de Wet was toegestaan in Nederland te verblijven.

2. Een vreemdeling, als bedoeld in het voorgaande lid, wordt niet uitgezet zolang niet is beslist op een door hem overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wet ingediend verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf.

3. Een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid wordt niet uitgezet alvorens hem een redelijke termijn is gegund om overeenkomstig de artikelen 29 en 30 van de Wet een verzoek om herziening in te dienen, indien te zijnen aanzien een beschikking is gegeven, strekkende tot:

a. het weigeren om de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf te verlengen;

b. het intrekken van een vergunning tot verblijf of tot vestiging;

c. uitzetting, indien zijn verblijf in Nederland niet langer is toegestaan doordat hij heeft opgehouden te behoren tot een categorie waarop het bepaalde krachtens artikel 10, tweede lid, van de Wet van toepassing is.

Artikel 32, tweede lid, van de Wet blijft buiten toepassing.

4. De commissie wordt gehoord over een verzoek om herziening, waarvan Onze Minister afwijzing overweegt, indien dit verzoek is ingediend door een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid en is gericht tegen een beschikking strekkende tot het weigeren van het verlengen van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf. Artikel 31, leden 2—7, van de Wet zijn van toepassing.

5. Onder de in het eerste lid genoemde termijn van twee jaren wordt verstaan:

a. een tijdvak van twee jaren, onmiddellijk voorafgaande aan het tijdstip van het verstrijken van de geldigheidsduur der vergunning tot verblijf, indien het betreft een vreemdeling, op wiens verzoek om het verlengen van de geldigheidsduur der vergunning nog niet of afwijzend is beschikt;

b. een tijdvak van twee jaren, onmiddellijk voorafgaande aan het tijdstip waarop de beschikking is gegeven, indien het betreft een vreemdeling ten aanzien van wie een beschikking is gegeven als bedoeld in het derde lid, onder *b* of *c*.

6. De leden 2—4 vinden geen toepassing indien de uitzetting van de vreemdeling wegens dwingende redenen van nationale veiligheid gerechtvaardigd is.

Afdeling C. Verdragsvluchtelingen en staatlozen

Artikel 104. 1. Zolang niet is beslist op een door hen overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wet ingediend verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, blijft uitzetting achterwege van vreemdelingen:

a. die in het bezit zijn van een geldige mandaatverklaring, mits hun deze verklaring is afgegeven in de hoedanigheid van verdragsvluchteling;

b. wier verblijf als verdragsvluchteling op het tijdstip waarop de Wet in werking treedt door het daartoe bevoegde gezag is aanvaard;

c. die zich erop beroepen verdragsvluchteling te zijn, tenzij naar het eenstemmig oordeel van Onze Minister en Onze Minister van Buitenlandse Zaken, na raadpleging van de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris, deze hoedanigheid aanstonds aan de vreemdeling dient te worden ontzegd.

2. Onder „geldige mandaatverklaring" in de zin van het voorgaande lid wordt verstaan:

a. een verklaring dat een persoon valt onder het mandaat van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, indien deze verklaring is afgegeven door de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris en zolang zij niet is ingetrokken of vervallen;

b. een gelijksoortige verklaring als bedoeld onder *a*, afgegeven door de Vertegenwoordiger in Nederland van de voormalige IRO (International Refugee Organization), zolang zij niet is vervallen.

3. Indien ten aanzien van een vreemdeling, behorende tot een der in het eerste lid aangeduide categorieën, een beschikking is gegeven strekkende tot het weigeren om de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf te verlengen, dan wel tot het intrekken van een vergunning tot verblijf, een vergunning tot vestiging of een toelating als vluchteling, wordt hij niet uitgezet alvorens hem een redelijke termijn is gegund om overeenkomstig de artikelen 29 en 30 van de Wet herziening van de beschikking te vragen. Artikel 32, tweede lid, van de Wet blijft buiten toepassing.

4. Weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, alsmede intrekking van een zodanige vergunning, verleend aan een vreemdeling die behoort tot een der in het eerste lid, onder *a* en *b*, aangeduide categorieën, kan slechts geschieden indien de vreemdeling inbreuk heeft gemaakt op de openbare orde of een gevaar vormt voor de nationale veiligheid dan wel onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van de vergunning. Hetzelfde geldt ten aanzien van een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid, onder *c*, indien is beslist dat hij verdragsvluchteling is.

5. De leden 1, 3 en 4, eerste volzin, zijn van overeenkomstige toepassing op een staatloze.

Artikel 105. 1. De commissie wordt gehoord over een verzoek om herziening, waarvan Onze Minister afwijzing overweegt, indien dit verzoek is gericht tegen een beschikking strekkende tot het weigeren van het verlengen van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, verleend aan een vreemdeling die behoort tot een der in artikel 104, eerste en vijfde lid, aangeduide categorieën. Artikel 31, leden 2—7, van de Wet zijn van toepassing.

2. Bij de behandeling van een verzoek om herziening, ingediend door een vreemdeling, behorende tot een der in artikel 104, eerste lid, aangeduide categorieën, en gericht tegen een beschikking strekkende tot het weigeren van het verlengen van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf dan wel het intrekken van een vergunning tot verblijf of tot vestiging, wordt de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris of de door die Vertegenwoordiger aangewezen gemachtigde betrokken op de wijze geregeld in artikel 16.

Artikel 106. Onverminderd het bepaalde in artikel 79 vinden de bepalingen van deze Afdeling geen toepassing indien:

a. aan de vreemdeling een vergunning tot verblijf is verleend met een geldigheidsduur die korter is dan de termijn waarbinnen hij op grond van een geldig reispapier kan terugkeren naar het land waar hem voordien verblijf was toegestaan;

b. aan de vreemdeling een vergunning tot verblijf is verleend onder de beperking dat het verblijf alleen is toegestaan teneinde hem in staat te stellen toelating in een derde land te verkrijgen;

c. de uitzetting van de vreemdeling wegens dwingende redenen van nationale veiligheid gerechtvaardigd is.

HOOFDSTUK VII

Algemene, overgangs- en slotbepalingen

Artikel 107. Indien aan een vreemdeling mededeling wordt gedaan van een te zijnen aanzien genomen beslissing, of van een op hem toegepaste maatregel, waartegen ingevolge de artikelen 29, 34 of 40 van de Wet dan wel de artikelen 36 of 102, tweede lid, van dit besluit een rechtsmiddel open staat, wordt de vreemdeling daarbij tevens schriftelijk gewezen op de mogelijkheid tot het aanwenden van dat rechtsmiddel, onder vermelding van de termijn binnen welke en de wijze waarop dit ingevolge de Wet of dit besluit moet geschieden.

Artikel 108. Voor vreemdelingen die op het tijdstip waarop de Wet in werking treedt houder zijn van een verblijfsvergunning in de zin van het Vreemdelingenreglement (*Stb.* 1918, 521), geldt als identiteitspapier in de zin van artikel 54, zolang zij niet in het bezit zijn gesteld van een zodanig identiteitspapier, het document dat zij ingevolge het Vreemdelingenreglement verplicht waren bij zich te dragen.

Artikel 109. Ingetrokken worden:

a. het Koninklijk besluit van 16 augustus 1918 (*Stb.* 521), houdende nadere voorschriften betreffende het toezicht op hier te lande vertoevende vreemdelingen;

b. het Koninklijk besluit van 1 juli 1939 (*Stb.* 282), houdende bepalingen omtrent de politiaire en de militaire grensbewaking;

c. Ons besluit van 10 januari 1957 (*Stb.* 3), tot vaststelling van het Vluchtelingenbesluit;

d. Ons besluit van 15 maart 1961 (*Stb.* 82), houdende regelen voor de toepassing van de vreemdelingenvoorschriften met het oog op artikel 3, lid 2, van het Europees Vestigingsverdrag.

Artikel 110. Dit besluit kan worden aangehaald onder de titel Vreemdelingenbesluit.

Artikel 111. Dit besluit treedt in werking op het tijdstip waarop de Wet in werking treedt, met uitzondering van artikel 103, hetwelk in werking treedt op een nader door Ons te bepalen tijdstip.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit, hetwelk met de nota van toelichting in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en waarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

Soestdijk, 19 september 1966.

JULIANA.

De Minister van Justitie,
SAMKALDEN.

Uitgegeven de *zevenentwintigste* september 1966.

De Minister van Justitie,
SAMKALDEN.

Bijlage, bedoeld in artikel 95, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit

A. *Ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren.*

1. tot quarantaine aanleiding gevende ziekten vermeld in het Internationaal Gezondheidsreglement no. 2 van 25 mei 1951 van de Wereldgezondheidsorganisatie;

2. tuberculose van de luchtwegen, in een actief stadium of met ontwikkelingstendensen;

3. syfilis;

4. andere besmettelijke door infectie of parasieten teweeggebrachte ziekten, voor zover zij in het ontvangende land onder beschermende bepalingen ten aanzien van de inwoners vallen.

B. *Ziekten en gebreken die een gevaar voor de openbare orde kunnen opleveren.*

1. verslaafdheid aan vergiften;

2. ernstige geestelijke afwijkingen; duidelijke toestand van psychose gepaard gaande met opwinding, delirium, hallucinaties of verwardheid.